

**Носієм суверенітету і єдиним джерелом
влади в Україні є народ.**

Стаття 5 Конституції України

№12 (124)

Наша П'ЯТНИЦЯ, 26 червня '20 ГРОМАДА

За професіоналізм

Відзнаку Кропивницької районної державної адміністрації та Кропивницької районної ради «За досягнення» отримала перед Днем державної служби (відзначається 23 червня) Тетяна Пучка, яка нині працює в Катеринівській сільській раді заступником сільського голови з питань діяльності виконавчих органів ради.

Так оцінено 23-річну роботу Тетяни Володимирівни у районній державній адміністрації. У дипломі, який додано до відзнаки, зазначається, що нагороджено Тетяну Пучку за високий професіоналізм, зразкове виконання службових обов'язків, активну громадянську позицію та вагомий внесок в розвиток Кропивницького району.

Поїздки відкладаються

Україна поки що не планує відновлювати залізничне сполучення із Росією, яке було скасовано через пандемію коронавірусу. Про це повідомив заступник міністра закордонних справ Василь Боднар в інтерв'ю «Укрінформ». «Хоча урядом було прийнято рішення про поступове відкриття кордонів України,

питання про відновлення сполучення з Росією – а мова йде про залізничне сполучення, оскільки авіа припинено ще з 2014 року, – поки що на порядку денному не стоїть», – зазначив чиновник. За його словами, відновлювати сполучення небезпечно через перебування Росії на піку захворюваності на коронавірус.

Призначатиметься автоматично

Пенсійний фонд України розробив та впровадив у дослідну експлуатацію нову сервісну послугу – автоматичне призначення пенсії. Послуга надаватиметься засобами вебпорталу електронних послуг Пенсійного фонду з використанням кваліфікованого електронного підпису (КЕП) та дозволитиме призначити пенсії автоматично при досягненні пенсійного віку з урахуванням всіх наявних у Пенсійному фонді даних,

завчасно поданих майбутніми пенсіонерами. Для цього треба буде заповнити атрибути анкети-заяви, додати скановані копії документів, підписати анкету-заяву КЕП та надіслати її до територіального органу Пенсійного фонду. Послуга буде доступна і тим користувачам вебпорталу Пенсійного фонду, які не мають КЕП. Вони зможуть надавати всі необхідні документи, авторизувавшись з використанням банківської ідентифікації (BankID).

Прожиткові мінімуми зростуть з першого липня

В Україні з 1 липня 2020 року зростатимуть прожиткові мінімуми і відповідно зростуть практично всі соціальні допомоги, які до них прив'язані.

Для основних соціальних і демографічних груп населення з 1 липня прожиткові мінімуми будуть такі:

- для дітей віком до 6 років – 1859 грн (був 1779 грн)
- дітей віком від 6 до 18 років – 2318 грн (2218 грн)
- працездатних осіб – 2197 грн (2102 грн)

• осіб, які втратили працездатність – 1712 грн (1638 грн).

Окрім того, з 1 липня вводяться нові соціальні допомоги, яких досі не було. Скажімо, допомога на догляд за літніми людьми, яким виповнилося 80 років і які потребують догляду сторонніх осіб, одноразова допомога малозабезпеченим особам для старту підприємницької діяльності. Суттєво зростуть допомоги на дітей, над якими встановлено опіку чи піклування і на дітей з інвалідністю.

3 перевіркою в інтернат

Представники Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини (омбудсман) приїздили нещодавно в Обознівку, щоб перевірити, яких заходів вживають у тамтешньому психоневрологічному інтернаті для запобігання поширенню хвороби COVID-19.

У звіті про перевірку, опублікованому на сторінці Офісу омбудсман в фейсбуці, зазначається, що серед працівників закладу та їхніх підопічних хворих на COVID-19 не виявлено. Також наголошується, що адміністрація закладу докладає значних зусиль для забезпечення гідних умов перебування підопічних та їхньої

соціальної адаптації.

Йдеться у звіті й про недоліки. Зокрема, стверджується, що «при вході в адміністративну частину та відділення закладу немає дезкилимків».

Як пояснив «Нашій громаді» директор інтернату Олександр Дудка, насправді такі килимки є, вони кілька разів на день дезінфікуються, а перед візитом перевіряючих випав дощ, килимки намочили, тож їх довелось випрати і повісити сушити. Загалом претензій до перевіряючих Дудка не має. Каже, проводили перевірку вони зі знанням справи, поводитися коректно.

Спростування

У попередньому випуску газети в статті «Цих змін чекали давно» помилково повідомлено, що АТ «Кіровоградське рудоуправління» пробурило свердловину в селі Лісному. Насправді це зроблено за кошти бюджету Катеринівської ОТГ. Просимо вибачення у читачів за помилку. Дякуємо тим, хто її помітив і повідомив нам.

Редакція

Розгулялася стихія

Без електрики опинилися чимало жителів Кіровоградщини (за інформацією облenerго – в половині районів) через буревій, який пронісся областю надвечір 21 червня.

Не витримали вітру й деякі товстелезні дерева біля ставка в Катеринівці та на її околиці з боку залізничного переїзду, вони обірвали лінію електропередачі та оптиковолоконний кабель, який дає доступ до інтернету.

Ліквідували наслідки стихії працівники облenerго, комунального підприємства «Обрій» та АТ «Кіровоградське рудоуправління».

У школу можна не збиратися?

Імовірно, й у новому навчальному році школярі навчатимуться дистанційно. Таку можливість передбачають в Кабінеті міністрів з огляду на пандемію коронавірусу. У розділі програми «Короткострокові пріоритети діяльності уряду» є пункт, де йдеться про організацію навчального процесу в загальноосвітніх закладах в умовах пандемії. Серед пріоритетів у цій сфері визначено дистанційне навчання, проведення пробного ЗНО в онлайн-режимі.

За словами Мандзій, до кінця червня вчителям буде надано рекомендації стосовно планування наступного навчального року.

В іншому коментарі в.о. міністра зазначила, що МОН не переводитиме школи на обов'язкову дистанційну форму навчання.

За її словами, такі рішення ухвалюватиме Державна комісія з техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій і Головний державний санітарний лікар на підставі даних про епідеміологічну ситуацію, станеться це перед навчальним роком. Нині, сказала Мандзій, МОН спільно з Головним державним санітарним лікарем розробляє вимоги для роботи шкіл в умовах пандемії – щодо правил дезінфекції, перебування учнів у школі тощо. Також міністерство вивчає досвід закладів освіти під час карантину в березні – травні 2020 року, щоб оновити законодавство в цій сфері. Мета – встановити правила, як вчити школярів під час карантину.

Збираючись в Аврамівку, я потурбувався про те, щоб не ходити від хати до хати в пошуках того, хто розкаже про село, а відразу зустрітися з такою людиною. Знайомий, який фермерує в тому краї, порадив поспілкуватися з Борисом Майстренком. «Майстренкова хата недалеко від хреста», – пояснив.

Звісно ж, фермер мав на увазі унікальну історичну пам'ятку козацької доби – аврамівський хрест. Суспільну увагу до нього привернув у 90-х роках минулого століття Анатолій Гандрабуров, який вчителював у сусідньому з Аврамівкою Могутньому. Про аврамівський хрест ідеться в декількох краєзнавчих розвідках. Наприклад, етнограф та культуролог Олександр Босий в есе «Село, що в імені твоїм? (про знаки козацької епохи на колишній Єлисаветградщині)» писав: «В Аврамівці стоїть кам'яний чотирикінцевий пелюстковий хрест, висотою близько метра. Хто і коли його поставив, селяни не знають, та і напис на ньому настільки стерся, що прочитати його майже неможливо. Коли я відвідав це місце, то виявив, що коли на хрест падає бокове сонячне світло, рельєфний напис легко прочитується: «1794 г от майя 13 дня заспоки.. душу раба Божия...», далі внизу на хресті, біля самої землі, мало бути ім'я козака, але прочитати його не зміг...». Інший дослідник минувшини, Володимир Босько, надихнувшись давньою піснею «Ой жила вдова та й Авраміха» (закінчується словами «Не плач мати Авраміхо, не вдаряйся в воронки, поховали сина Авраменка в степу край дорожки»), висунув таку гіпотезу: «Можливо, тут спочив козак Авраменко – засновник хутора, з якого і виросло село». «Насправді ж село назване на честь генерала Аврамова, якому воно належало у вісімнадцятому столітті», – стверджує краєз-

сти на лавку. Починаю розмову з цілком щирого компліменту на адресу Аврамівки:

– Тут гарно.
Майстренко погоджується:
– Село мені дуже подобається. Тут родився, виріс, робив тут. Жаль, що мало людей лишилося.

Подорож у Рай

Село – з трьох частей. Рай, Жабокряківка, Зелений Клин.

Мене цікавить назва «Рай».
– Рай – це під лісом. Красота там! Лісів у нас чотири.

Озираюся і бачу край лісу. Не кожному селу на степовій Кіровоградщині так пощастило!

З'ясовую, що народився мій співрозмовник 1941 року. Війну пам'ятає, за його словами, фрагментами.

– Бабушку Лукію чуть не вбив німець. Він на лежанці спав, а вона з печі злзла та стала на нього. Чуть не розстріляв її, – пригадав Майстренко.

Про повоєнну голодовку він теж знає не з газет:

– Їсти хотілося. Дожидали весни. Коли пішли шовковиця, вишеньки, легше стало. А в тридцять третьому дід помер з голоду, про це бабушка розказувала. Мій дядько, його рідний син, саме кінцями волочив поле, так йому не розішили попроситися з батьком. Такий був закон.

– У сорок восьмому я в перший клас пішов, – продовжив Борис Григорович. – Чотири класи тут закінчив. Тієї школи вже давно нема, розвалюлася. У п'ятий клас пішов у Мар'янівку. Туди – кілометрів з чотири чи п'ять. Пішки ходили звідси. В дощ, в сніг, в любую погоду.

Далі Майстренко розповів про роботу в колгоспі:

– Після школи пішов в колхоз.

тиняються без діла.

– При колхозі непогано було, – запевняє Майстренко. – Колхоз і дорогу до села зробив, і клуб пострів, і магазин. Тепер клуб закритий. Магазин теж. Хліба нема де купити, а до Могутнього – сім кілометрів. Добре, що Катя пече,

відкривається звідси!

– Он і Рай, – вказує Майстренко на мальовничу місцину під лісом.

– Бабушка казала, тут поховано дочку пана, – ділиться він своїми знаннями про хрест. – Тепер кажуть, вроді козак похований.

начальством про те, щоб у селі були пристойні дороги.

Дізнаюся, що рейсовий автобус через Аврамівку їздить нерегулярно («Треба замовити, щоб заїхав»), а мобільний телефон тут без спеціального підсилювача – непотрібна річ. У Майстренка такий пристрій є, причому обзавівся ним уже вдруге, бо перший постраждав від грози.

– Мабуть, тут нічого й не краде, – висловлюю припущення з огляду на нечисленність аврамівців.

– Ходить один тут, воруює. Бо голодний, – ніби із співчуттям відповідає Майстренко. – А одного посадили.

У свою чергу повідомляю Борисові Григоровичеві, що жителі Аврамівки віднедавна можуть звертатися до сімейного лікаря. (Про це повідомлялося в попередньому номері «Нашої громади». Нагадаю, лікар Володимирівської амбулаторії – Ірина Вікторівна Пенкіна, її територія – Володимирівка, Миронівка, Олександрівка, Лісне, Могутнє та Аврамівка. Номер телефону лікарки – 098 334 29 14.)

Чоловік цій звістці радіє:

– Бо недавно дочка возила мене в районну лікарню, викинула 200 гривень. А був би свій сімейний лікар – не платили б. Дочка давно живе в місті.

Попрощавшись з Майстренком, іду в напрямку Раю. Спостерігаю в хашах покинуті людськи хати – старезні й відносно нові, глиняні й із цегли. Утім, є тут і кілька цілком впорядкованих обійсть, на одному – величезний, двоповерховий, будинок (мабуть, фермера). А от – приміщення клубу. Воно – в початковій стадії занепаду. При вході майорять рештки національного прапора. На стіні прибито блок поштових скриньок, ще радянського виробництва, але не дуже давно пофарбованих. Лише на 9 із 24 скриньок написано прізвища...

Повертаюся додому і роздумую: незабаром нечисленні аврамівці разом з жителями Могутнього мають розглянути питання про об'єднання з Катеринівською ОТГ, як те передбачено перспективним планом формування територій громад області. Хочеться вірити, що це об'єднання дасть поштовх відродженню Аврамів-

навець Федір Шепель. Завдяки хресту невелика Аврамівка років з десять тому на Покрову навіть приймала гостей з усього району: проводилося свято козацької слави, дуже помпезне, виголошували промови чиновники, співали самодіяльні артисти...

І от я – в Аврамівці. Хвилин з десять ступаю у ворота, за якими, як пояснив мені випадковий перехожий, й мешкає Майстренко. Виходить немолодий чоловік з козацькими вусами:

– Вам чого?

– Мені б Бориса Григоровича Майстренка побачити.

– А його немає.

Здогадуюся, що Майстренко – переді мною, і представляюся.

– Хто ж направив до мене? – питає мій візаві. Почувши знайоме прізвище, теплішає і пропонує

Тут був свій колхоз, «Промінь». Робив я їздовим – пашу возив, воду на ферму. Воду набирив з колодязя. У мороз аж пальці лопалися. До армії вивчився на водія. Прийшов з армії – оженився. Катя, жінка, зараз в Раю сапає, сестрі помагає. А я й після армії робив у колхозі, вже мугутнянському, до нього приєднали наш – укрупнення ж. У сімдесят першому ми построїлися тут (будинки Майстренків – добротний, із цегли, з металопластиковими вікнами – В.К.). Строїлися років з три. Робив я в колхозі на машинах. І управляючим у тутешньому відділку був два роки.

– Важко довелось начальником? – питаю.

– Я старався. Голова: зроби те-то й те-то. А з чого зробити? Людей не вистачало. Це тепер

в електродуховці.

– Скільки ж людей мешкало в Аврамівці в сімдесяті – вісімдесяті роки і скільки – тепер?

– Раніш тут жило чоловік з двісті. Зараз – геть мало. Може, з двадцять. Старих людей позабирали сини, дочки в город. Хати продавали. Покупляли їх пчеловоди. Бджіл тепер тут – страшне діло! Скоро не пройдеш селом.

– Кусаються?

– Аякже! У Раю, де дівчата зараз сапають, – чотириста з чимось сімей бджіл. На город не виїдеш, хіба що утром.

Прошу Бориса Григоровича показати знаменитий хрест. Він веде мене туди – це й справді недалеко від його домоволодіння. Унікальна пам'ятка заросла дикими травами, та це не псує її вигляд. А який чудовий краєвид

зробив для місцевої художньої самодіяльності та Аврамівки загалом. За словами Майстренка, Тітко клопотав перед районним

ки. Бо за останніх тридцять років держава нічого не зробила для таких сіл.

Віктор КРУПСЬКИЙ

Овочі від екскаваторника

Торік мені пощастило познайомитися з Владиславом Забродським з Катеринівки, котрий зі своїм товаришем Євгеном Копотієм взяли в оренду три сільські городи й вирощували капусту на продаж. Я був на тих городках, коли до збирання врожаю залишалося тиждень – другий, і невільно проймався симпатією до хлопців. Вигляд городів вражав: рядки – як натягнуті струни, капустяні голови – одна в одну, і жодної бур'янини. Аж дух захоплювало: невже хлопці змогли створити таке диво? Змогли. Дев'яносто тонн білокачанної були тому підтвердженням.

Тоді я не зміг зустрітися з Євгеном. Він працює в місцевому кар'єрі машиністом екскаватора, і того дня був на зміні. Зустрівся два тижні тому, коли почув, що молодий чоловік не відмовився від торік започаткованої справи.

Знайшов його на одному з орендованих городів в Обознівці. Пора була гаряча в прямому й переносному значенні: вже з самого ранку добряче припікало сонце, а на городі в розпалі була посадка розсади капусти. Та все ж в Євгена знайшлося для мене п'ятнадцять хвилин (саме скільки показав запис розмови на диктофоні).

Велике діло – наставники

Мене цікавило його захоплен-

ня городництвом, але не міг не запитати про основну роботу. Зокрема, чому вибрав кар'єр.

– А я спочатку й не мріяв там працювати, – зізнався Євген.

Закінчивши катеринівську школу, він вступив до технікуму механізації. Вчився на механіка. Практику проходив на руднику. Влітку ще й підробляв там – косив траву, потім чергував на орендованому

підприємством ставку. Як зрозумів згодом, тоді до нього придивлялися, вивчали, чи можна доручити серйознішу роботу.

Коли йому запропонували спробувати себе на колісному экс-

каваторі, не відмовився. Зчищав залишки глини з кузовів самоскидів. Через півтора року пересів за важелі основного в кар'єрі екскаватора «Хітачі». Відтоді минуло вже два роки. Роботою Євген задоволений, як і заробітками – не треба їхати до Польщі чи інших країн.

Євген не забуває, хто допомагав йому освоювати професію.

– Мені пощастило з наставниками, – каже. – Максим Забродський, Олександр Профатило й інші ділилися своїм досвідом, підказували. Я їм дуже вдячний за науку.

системи крапельного зрошення й до реалізації продукції хлопці виконували самі. Коли не встигали – наймали помічників.

Тепер Євген знає всі «секрети» вирощування капусти. Каже, не можна нехтувати жодним із заходів, інакше не отримаєш того, на що розраховуєш.

Минулого року вони трохи пропрахувалися з термінами реалізації врожаю. Запропонували свою капусту, коли люди вже накупилися, тож довелося возити до столиці й аж у Закарпаття. На запитання, чи «вартою була шкурка вичинки», Євген усміхнувся.

тягне, – каже. – Хочеться подивитися, в якому стані рослини, чи підросли, якої допомоги потребують.

Уявляю, як читаючи ці рядки, дехто з читачів здивовано зведе брови вгору, мовляв, хіба таке можливе? Я теж засумнівався й запитав Євгена: невже йому не хочеться зустрітися з друзями, відпочити на природі?

– Відпочинок з друзями не відмінюється, – відповів він. – Я все встигаю. Бо мені ще й батьки допомагають: мати – Олена Вікторівна й батько – Сергій Леонідович. Вони хоч і працюють (мати

Так набувається досвід

Ідея зайнятися вирощуванням капусти народилася в головах хлопців, коли побували на плантації досвідчених овочівників. Є такі в Кропивницькому районі. Вони вже не один рік вирощують овочі й попит на них, як правило, не спадає.

– Ми тоді запитали себе: «А чому б і нам не спробувати?», – каже Євген. – Овочівники нас підтримали й порадили почати з капусти. Навіть навідувалися на наші городи, щоб підказати щось нам на місці.

Працювали з вогником

– Після восьмигодинної зміни в кар'єрі, – продовжив мій співрозмовник, – я їхав ще на городи, бо там усе треба було робити вчасно. Всі роботи – від монтуння

– Якби не варта була, – відповів, – то в нинішньому році я б і не брався за неї.

Окрім капусти, молодий городник вирощує тепер ще й картоплю. Перевагу віддав сорту «Королева Анна» – завдяки гарним смаковим якостям її найчастіше купують для споживання.

Я був на городі, де росте ця картопля. Перша думка – потрапив на дослідну ділянку. Бо, знову ж таки, все тут зроблено до ладу, по-хазяйськи. Та, почувши, як захоплено розповідає про неї Євген, зрозумів: інакше не може й бути.

Відпочинок з друзями не відмінюється

Євген зізнався, що захоплення вирощуванням городини додало йому зібраності й відповідальності. Йому не треба нагадувати, коли й що робити. Тому після зміни в кар'єрі працює ще на городках.

– Мене туди неначе магнітом

– в дитсадку, а батько – на фермі. – Авт.), але не менше за мене переймаються моєю справою.

Я це теж можу підтвердити. Того дня, коли я зустрічався з Євгеном, вони були зайняті на городі: батько спеціальним пристроєм робив отвори для розсади й забезпечував подачу в них води, а мати з помічницями висаджували розсаду.

Знаєте, що мені тоді пригадалося? Подорож до Китаю два з половиною роки тому. Там я не бачив жодного клаптика землі, який би заростав бур'яном. Цим і поділився з Євгеном.

– Колись і ми зрозуміємо справжню ціну нашим чорноземам, – сказав він.

Я здогадався, що він мав на увазі. Що він і надалі займатиметься городництвом. Землі поки що для цього вистає.

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

Колгоспні хроніки

Аналізу господарської діяльності олексіївського колгоспу, тоді ще імені Шевченка, присвятили тамтешні комуністи своє зібрання 6 лютого 1956 року.

Секретар парторганізації Павло Теніченко і голова колгоспу Петро Кравченко визнали: попередній рік видався неуспішним, погано вродили зернові. Агроном Яків Плотников повів мову про низьку трудову дисципліну. Бригадир Василь Костіцин наголосив: політичну роботу треба поєднувати з господарською. Голова ревкомісії Гнат Григораш зауважив, що «імеют место потравы посево озимых» (протокол написано російською). Чий корови полсували озимину, Григораш не уточнив. Ішлося на зібранні й про незадовільний збір так званих місцевих добрив – золи і «курпомета», тобто курячого посліду.

21 липня 1956 року сільські комуністи обговорювали постанову пленуму ЦК КПРС «Про подолання культу особи і його наслідків» (ішлося про Сталіна, померлого 1953-го). Секретар парторганізації Теніченко висловився як про «помилки Сталіна», так і про «місцеві недоліки» (наприклад, несвоєчасно проводилися загальні збори колгоспників). Колгоспник Роман Правда

заявив: «У нашому колгоспі теж є прояви культу особи». Він вбачав вождизм керівника в тому, що... в колгосп залучалися люди із Західної України, в той час як свої були без роботи. Голова сільради Іван Гетьман теж критично висловився на адресу голови колгоспу: мовляв, багато на себе бере. А Гнат Григораш сказав: Кравченко надто лояльний, не вживає заходів до порушників дисципліни. Партійці рекомендували голові колгоспу «ліквідувати порушення внутріколгоспної демократії».

На партзборах 2 серпня ішлося про «зрив збиральної кампанії». Справа в тому, що голова колгоспу дав вказівку комбайнерам переобладнати комбайн для збирання «на звал», в той час як МТС імені Горького мала наказ (мабуть, від райкому) здійснювати так зване пряме комбайнування. Комбайн переобладнували протягом аж 10 годин. Бригадир Костіцин на партзборах став на бік голови, заявивши, що пропонуванний тим методом – кращий, бо для прямого комбайнування ячмінь ще не дозрів. Утім, рішенням зборів визнано винним у простоті голову колгоспу.

21 вересня на партійних зборах обговорювалася просвітницька робота. Постановою

организувати гурток «текущей политики» на чолі з Павлом Тенічком.

На початку наступного, 1957-го, року олексіївські комуністи обговорювали лист ЦК КПРС «Про посилення політичної роботи в масах і припинення вилазок антирадянських ворожих елементів». Виступив голова райвиконкому Міхно, який і повів мову про «ворожі вилазки» (чий саме, в протоколі не зазначається). Голова колгоспу Кравченко нарікав на деяких колгоспників, які не підкоряються.

5 лютого того ж року сільські комуністи шпетили одного зі своїх за «антипартійну поведінку та систематичну пиятику». З протоколу випливає, що на попередніх партзборах той виступив проти рішення організації. Однопартійці постановили перевести його в кандидати в члени партії.

9 лютого олексіївські партійці прийняли в кандидати в члени КРПС бригадира комплексної бригади Івана Семкіна.

13 травня на зборах олексіївських комуністів ішлося про «розміщення державної позики 1957 року серед колгоспників колгоспу імені Шевченка». Тобто про те, щоб колгоспники придбали державні облигації. Голова колгоспу – уже Віктор Коломієць – сказав,

що «всі колгоспники як один мають підписатися на позичку». 28 серпня 1957 року Коломієць прийняв в кандидати в члени партії. Його похвалив Григорій Вдовиченко: «Турбується про людей, непоганий керівник».

13 вересня партійці обговорювали постанову ЦК КПУ про розвиток житлового будівництва. Зазначалося, що за 1955 – 1956 роки в селі побудовано 56 будинків, колгосп допомагає людям деревиною, соломкою, транспортом.

3 листопада олексіївські комуністи схвалили зняття Жукова з посади міністра оборони. Незадовго до того, 29 жовтня, відбувся Пленум ЦК КПРС, в рішенні якого вказано, що Жуков «порушував ленінські принципи керівництва Збройними силами, проводив лінію на згортання роботи партійних організацій, на ліквідацію керівництва над армією з боку партії...»

27 жовтня на партзборах на горіхи дісталося комуністові, звинуваченому в «неравнодушності к випивке». За це, а також відзначення релігійного свята, йому оголосили догану.

За матеріалами Державного архіву Кіровоградської області підготував Віктор КРУПСЬКИЙ.

«Всі як один мають підписатися на позичку»

Всесоюзні змагання проводилися поряд з Катеринівкою

Нещодавно у фейсбук-групі «Клуб «Краєзнавство: Центральний регіон» кропивничанин Віталій Неділько (той самий Неділько, який очолює кафедру інформаційних технологій у Львівській національній академії Національного авіаційного університету) опублікував фото з всесоюзних перегонів на вантажівках, які проводилися у 1970-х роках в балці поряд з правобережним кар'єром (де до початку 1980-х видобували каолін).

«Найцікавішими були перегони на ЗІЛ-130, – написав Неділько у фейсбучі. – Кіровоградська команда тоді виступила пристойно. Пам'ятаю, з декілька десятків машин застрягло в багнюці, бо перед змаганнями випав дощ. Половина чоловічого населення Обозівки збіглася, щоб виштовхнути машини».

– Щоб кіровоградці побачили змагання, спеціально організувалися перевезення автобусами до того місця, – розповів Віталій Неділько «Нашій громаді». – Так потрапив туди і я.

«Там провели три чемпіонати України і один – Союзу», – прокоментував допис Віталія Неділька Ігор Бабій, житель Обозівки.

«Це був 1973 рік», – зауважив Сергій Сидоренко, маючи на увазі перегони, зображені на фото.

«У червні 1977 року теж була першість Союзу. Я в неділю з гонок подався на ви-

пуский», – пригадав Микола Зеленько.

«У 1977 – 1978 роках я навчався в старших класах. Був тут, коли проводився автокрос. У новенького ЗІЛа на ходу відчинився борт і в друзки розбився. Казали, що для масовості примушували брати участь у таких змаганнях звичайних водіїв з автобаз», – прокоментував опубліковане Віталієм Недільком фото кропивничанин Володимир Урсулов.

Володимир Олійник назвав маститих гонщиків з числа кіровоградців – Віктора Михальського (виступав на ГАЗ-53), Миколу Клеву (ГАЗ-51), Анатолія Усенка (ЗІЛ-130) та Анатолія Каменецького й Володимира Нечета, які виступали на «Волгах».

Пам'ятає автоперегони біля правобережного кар'єру й житель Катеринівки Сергій Тихонюк, який працює директором із кадрів та соціальних питань в АТ «Кіровоградське рудоуправління».

– Я двічі ходив дивитися на ті змаган-

ня, мені тоді було 16 – 17 років, – розповів він «Нашій громаді». – Видовище було захоплююче: вантажівки ревіли, після дощу грузили в багнюці.

За словами Тихонюка, під час змагань

великий виторг мали катеринівські магазини, а міліція пильнувала, щоб неповнолітні не купували пиво та міцніші напої.

Віктор ІВАНЕНКО

Переміг «Огнеупор»

З рахунком 1:0 перемогла катеринівська футбольна команда «Огнеупор» в матчі з могутнянським «Козаком», який відбувся 21 червня в Катеринівці у рамках районного футбольного чемпіонату.

Як розповів капітан «Огнеупора» Ігор Вітряченко, гра була напруженою з першої секунди до останньої. Відкрити рахунок господарям поля вдалося наприкінці першого тайму. Забив гол Юрій Сидоренко. Під час другого тайму виникло багато ситуацій, коли м'яч міг опинитися в воротах кожної з команд. Зокрема, мали можливість забити голи Сергій Федорів і Максим Березкін з «Огнеупора», але їхні удари по м'ячу були недостатньо точними. Головним героєм матчу став голкіпер «Огнеупора» Олександр

Короп, який на 78-й хвилині парировав 11-метровий удар.

Післязавтра, в неділю, на стадіоні в Катеринівці відбудеться зустріч «Огнеупора» з бережин-

ською командою. Початок – о 10 годині. Ігор Вітряченко запрошує усіх, хто вболіває за «Огнеупор», прийти на матч, підтримати своїх футболістів.

Про це писала «Зоря комунізму»

«Все почалося з маленького росточка»

Це – перше речення нариса «Квіти на підвіконні», опублікованого в районці за 20 травня 1978 року. Йдеться про захоплення кімнатними квітами листоніші Зінаїди Рубіної. Вона закінчувала розносити Катеринівкою кореспонденцію, як помітила біля одного з подвір'їв викинутий кимось вазон з геранню. Підняла, віднесла на пошту. Квітка одужала. А згодом пишно зацвіла. Зінаїда Рубіна почала приносити на роботу корінці різних квітів. Завідувача Катерина Правда і собі долучилася до квітництва на службі. Пошта перетворилася на квітковий рай. «Особливо тут полюбляють герань. Є традиції і калли», – зазначається в нарисі. Автором значиться Л. Григоренко. Як з'ясувала «Наша громада», це – псевдонім катеринівської поетеси Любові Майстренко.

Про ліснянських рослинників

23 травня 1978 року в районці опубліковано замітку «Зробили висновки з прорахунків», йдеться про радгосп «Лісний». Зазначається, що попереднього року в господарстві не вродили кукурудза (тільки 23,7 центнера з гектара), пшениця (28,5 ц), ячмінь – (17,5 ц). Причину названо так: погано обробляли посіви, і ті заросли бур'янами. Також повідомляється, що 1978 року «рослинники радгоспу роблять усе, щоб виправити помилки минулого». Серед найкращих трудівників називаються Микола Фітковський, Леонід Гулякін, Анатолій Єрмаченко, Василь Догаров, Надія Богаш, Іван Нодь, Микола Карпенко. Автор замітки – Л. Годорожа, головний агроном радгоспу.

«Село ростиме, людей у ньому більшатиме»

«Зверніться до Олександра Миколайовича». Під таким заголовком опубліковано в газеті за 29 червня 1978 року нарис про Олександра Тітка, тодішнього завклубом у Аврамівці. Кореспондента районки туди привів лист. Ішлося про суперечки в такій-то родині. Намагаючись з'ясувати істину, журналіст поговорив з багатьма аврамівцями. Одні винували свекруху, інші – невістку. Один дідок порадив кореспондентові зустрітися з депутатом сільради, завклубом Олександром Миколайовичем Тіткою, охарактеризувавши його як чоловіка мудро і справедливо. Зустрівся з депутатом журналіст на галявині край села. Тітко порадив не поспішати з публікацією: мовляв, треба порадитися з виконкомом, з правлінням колгоспу. І повідомив, що проблему в тій родині уже почали вирішувати: колгосп будує нову хату, щоб молода пара там оселилася. «І було стільки мудрості в словах Олександра Миколайовича», – зауважив кореспондент в нарисі про Тітку. Через кілька років він знову зустрівся з Олександром Миколайовичем і дізнався, що в родині, яку роздирали конфлікти, – мир.

Описуючи Аврамівку того часу, журналіст наголосив, що розташована там молочно-товарна ферма – чи не найпередовіша в колгоспі імені Петровського, а місцевий клуб – серед найкращих у районі. Розповідається, що дорогу до Аврамівки встелено твердим покриттям, що звідси пустили автобус до Могутнього і цього добився саме Тітко, який звертався в районні й обласні інстанції. «Село ростиме, людей у ньому більшатиме», – висловив упевненість кореспондент районки.

Ваше здоров'я

Карантинні обмеження, що діють з 22 червня

Набрали чинності зміни, які Кабінет Міністрів вніс до постанови №392 від 20 травня 2020 року про встановлення карантину з метою запобігання поширенню на території країни гострої респіраторної хвороби COVID-19. Згідно з ними, дію карантину в Україні подовжено до 31 липня, а карантинними правилами на території України заборонено:

- перебування без одягнутих респіраторів або захисних масок, що закривають ніс та рот (у тому числі виготовлених самостійно), в громадському транспорті, громадських будинках і спорудах;
- перебування на вулицях без документів, що посвідчують особу;
- відвідування закладів освіти її здобувачами в групах більше 10 осіб, крім участі у зовнішньому незалежному оцінюванні та інших невідкладних заходах освіти;
- перевозити пасажирів у громадському транспорті більше, ніж місць для сидіння;
- проведення масових (культурних, розважальних, спортивних, соціальних, релігійних, рекламних та інших) заходів з участі більше однієї особи на 5

кв. метрів площі будівлі або території, де проводиться захід. Дистанція між учасниками має становити не менше ніж 1,5 метра;

– діяльність дитячих закладів оздоровлення та відпочинку;

– відвідування установ і закладів соціального захисту, в яких проживають/перебувають громадяни похилого віку, особи з інвалідністю тощо, установ і закладів, що надають соціальні послуги сім'ям/особам у складних життєвих обставинах, крім установ і закладів, які надають соціальні послуги екстрено (кризово);

– перетин державного кордону іноземцями та особами без громадянства без наявного поліса страхування витрат, пов'язаних з лікуванням COVID-19, обсервацією;

– закладам охорони здоров'я проведення планових заходів з госпіталізації, крім: планової госпіталізації в регіонах, в яких заповненість ліжок у закладах охорони здоров'я, визначених для госпіталізації пацієнтів з підтвердженим випадком COVID-19, становить менш як 50%. Пацієнти, яким надається медична допомога у зв'язку з проведенням планових заходів з госпіталізації, підлягають обов'язковому тестуванню на COVID-19.

Яєчня з ковбасою в булочці

На 4 особи: 4 курячих яйця, 4 круглих булочки, 150 г вареної ковбаси, сіль, перець, зелень.

Зрізати верхівки у булочок і акуратно витягнути м'якуш, не пошкоджуючи стінки. Потім вінчиком збити яйця з сіллю і перцем до появи пухирців на поверхні. Дрібно порізати ковбасу і зелень додати до яєць і перемішати.

Наповнити булочки сумішшю з яєць зі спеціями і накрити зрізаною верхівкою. Приготувати булочки можна в мікрохвильовій печі на максимальній потужнос-

ті (близько 3 хв.) або в духовці (близько 15 хв. при температурі 200 градусів).

Щоб булочки довше залишалися гарячими і м'якими, їх можна загорнути у фольгу.